

דברי חכפר

ישראל במלחמה

משפחה זה לא עניין
של דם.

זה עניין של מי מוכן
להחזיק לך את היד כשאת
הכי צריכה את זה.

גיליון מס. 2893 * יט באלול תשפ"ה * 12 בספטמבר 2025
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

לחברי וחברות קהילת כפר הנשיא

באחד מערבי הקיץ, בטיול היומי שלי באזור גני הילדים, שמת לי לב שהחצב חוזר לזקוף קומתו, ונכנס חודש אלול ועוד רגע נציין את השנה החדשה וחגי תשרי. ואני, שכולי מחוברת לטבע והיופי שסביבנו, שיודעת לקרוא סימנים, מבינה שזו בדיוק העת והזמן לסיים ולשים את הפרק הזה מאחורי ולהתחיל משהו חדש.

אז אני מנצלת את העיתוי והאווירה שנוצרה, ונפרדת מתפקידי במשרד המזכירות וחלוקת הדואר בכפר הנשיא.

קשה לסכם 9 שנים בהם הייתה לי הזכות לתת לכם מענה, לעזור ולשרת כשאני משתדלת תמיד על הצד הטוב ביותר גם כשלא היה קל, פשוט או שמח, בעיקר בשנתיים האחרונות ובעיקר בתקופה האחרונה. אם פגעתי שלא במתכוון או שלא הייתי זמינה באיזושהי צורה, זו העת שלי להתנצל ולבקש סליחה.

זה גם הזמן להוקיר ולהודות לכם תושבי/ות הישוב. נעמתם לי מאוד בנפנוף מרחוק, בחיוך, בקשקושים ובספורים הקטנים והכל דרך החלון הקטן של המשרד.

בשעריה של השנה החדשה שהייתה מלאה באתגרים מבית ומבחוץ, רוצה אני לאחל לכולנו שפע של בריאות ושמחה, רגעים של חסד ואהבה, צמיחה אישית ומשותפת, שנראה את האחר והשונה, שנזכור ערבות הדדית מה היא ונעסוק בעשייה והפצת הטוב.

שהשנה כולם יחזרו לבתיהם בשלום.

שנה טובה, מבורכת, מוארת ובעיקר מתוקה.

ארי לוין שטיינר

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

ארי,

תודה לך על השרות הנפלא, הנעים והאדיב.

מאחלת לך בהצלחה רבה בהמשך דרכך ומקווה שתהני.

ולנעמי בן אמוץ שמחליפה את ארי – נאחל בהצלחה רבה.

דורית

על הדרך / הפינה של דודו

סוניות בדרך לירדן

1. חודש אב מת, מחום, וכבר אנחנו נמצאים בתחומו הכואב של אלול. עוד כשלושה שבועות יחלפו וגם אלול ימות. בבית הקברות שבחורשת הזיתים מתחילים לגבוה חצבים. אברהם חלפי, שממנו למדתי לתת סימנים בעונות השנה, שב ושולח בי רמזי אלול של סתיו יהודי. וגם העננים שכיסו הבוקר שוב את עין השמש שבו וסיפרו לי שאלול הגיע...

2. סוניות בדרך לירדן

סוניות גוזרות
שמי אלול כחלים
בתנועה נחרצת.

כפרוה זקהב ורפה
נעים ברוח גלי עשב
בדרך לירדן.

ליד גדר של ברזל
רואות פרות
אין נרות הקצב
נפתחים לאט
כפרחי זכרון
וגועות בערגה
אל עגל נשכח.

צער גדול מטפטף
מעטיניהן, לאט
מתעטף העולם,
סתו.

סתיו של פטריארך

1. אני חושב שהכי קשה בימי הג'יפה המתועבת שמציפה אותנו זה לזקנים. אלה שעוד נותרו בחיים ועדיין מפעמים בהם הבהובי זיכרונות של מה שהיה פה פעם. והם באמת כבר לא בטוחים שכך היה פה באמת או שאלה הם הבהובי תענועים של זיכרונם ההולך ונמוג. להם אני מקדיש את הרשימה הזאת.

2. והמלך דוד זקן בא בימים; ויכסהו בבגדים, ולא יחם לו. ויאמרו לו עבדיו, יבקשו לאדני המלך נערה בתולה, ועמדה לפני המלך, ותהי לו סכנת; ושכבה בחיקו ויחם לאדני המלך. ויבקשו נערה יפה בכל גבול ישראל; וימצאו את אבישג השונמית, ויבאו אתה למלך. והנערה יפה עד-מאד; ותהי למלך סכנת ותשרתהו, והמלך לא ידעה. (מלכים א פרק א)

3. דוד המלך בערוב ימיו הוא זקן בא בימים שזקוק לנערה צעירה כדי להחם את בשרו. את הנערה מוצאים בשיטת סינדרלה וסנדל הזכוכית. אבישג זוכה במלך זקן במקום בנסיך יפה תואר. אבל מי שואל אותה בכלל. כל רודן מזדקן זקוק לאיזו אבישג השונמית. והראשון לשמו היה דוד.

4. בספרו של גבריאל גרסיה מרקס "סתיו של פטריארך" רודן זקן נמצא מוטל מת בארמון הנשיאות במדינה באמריקה הלטינית. לפני שמת הוא היה בסתיו חייו. והמלך דוד בא בימים. התנ"ך ככל ספרות גדולה איננו עוסק רק בנעוריהם ובבחרותם של גיבוריו אלא גם בזקנתם המנוולת.

5. "מת אב" הוא שירו של המשורר אבו אסחאק אסמאעיל בן א-נע'רילה, או בשמו העברי ר' שמואל הנגיד, ספרא וסיפא, מחשובי המשוררים העבריים בתקופת תור הזהב בספרד בימי הביניים. רבי שמואל בר יוסף הלוי הנגיד, מראשוני הראשונים, ומחשובי המשוררים העבריים בספרד של ימי הביניים. שימש גם בתפקידים פוליטיים בכירים בעיר-הממלכה של גרנדה שבספרד המוסלמית; נתמנה לשר האוצר ולשר הצבא, ובשיא הקריירה הפוליטית שלו שימש גם כווזיר הגדול, משרה השנייה בדרגתה רק למלך גרנדה.

6. שירו של ר' שמואל הנגיד עוסק בשאלת חילופי העונות ובהשפעתן על רוחו של האדם. ויחד עם זאת ניתן להמשיך את הולדת השנה באביב עד לגוויעתה בחורף, לחייו של אדם שנולד באביב ימיו ותם לגווע בחורף חייו. ולכן אכול ושתה בחור כי מחר תמות:

"מת אב וימת אלול, ומת חמם, גם נאסף תשרי ומת עמם, באו ימי הקר, והתירוש אדם וקולו בכלי דמם.

לכן, ידידי, סב אלי רעים כל איש ואיש יעש אשר זמם!

אָמרוּ: חֲזֵה עֲבִים בְּהֶגְשִׁימָם, וְשִׁמְעַע שְׁמִי מְרוֹם בְּהֶרְעִימָם.
וְרָאָה כְּפֹר וּלְשׁוֹן מְדוּרָה – זֶה יֵרֵד יֵעַל וְיִתְרוֹמָם.
קוֹמָה, שְׁתֵּה בְּכּוֹס וְשׁוּב וּשְׁתֵּה בְּכֵד, וּבְלִיל יָגֵם יוֹמָם!"

7. כמו שכבר כתבתי פה ושם מספר פעמים, אחד התענוגות הגדולים והמפוקפקים שלי זה לראות איך משפט, רעיון, מושג, מתגלגלים בלשון לאורך הדורות כדי לקבל פנים חדשות בכל פעם, באמצעות המצאה שחז"ל בראו ונקראת בלשוננו המוגבלת "מדרש". שזה אולי ההמצאה הכי גדולה של חז"ל שמשחררת את הלשון מכבלי הקליפה של המילה. מין סוג של ביקוע גרעיני לשוני.

אם אתם רוצים להבין באמת מה זה מדרש, אתם צריכים אולי לשאול מה ההבדל בינו לבין פרפרזה. שפרפרזה זה להגיד אותו הדבר במילים אחרות. ואילו מדרש זה לומר דבר אחר באמצעות אותן המילים. ותחשבו לבד מה יותר קשה.

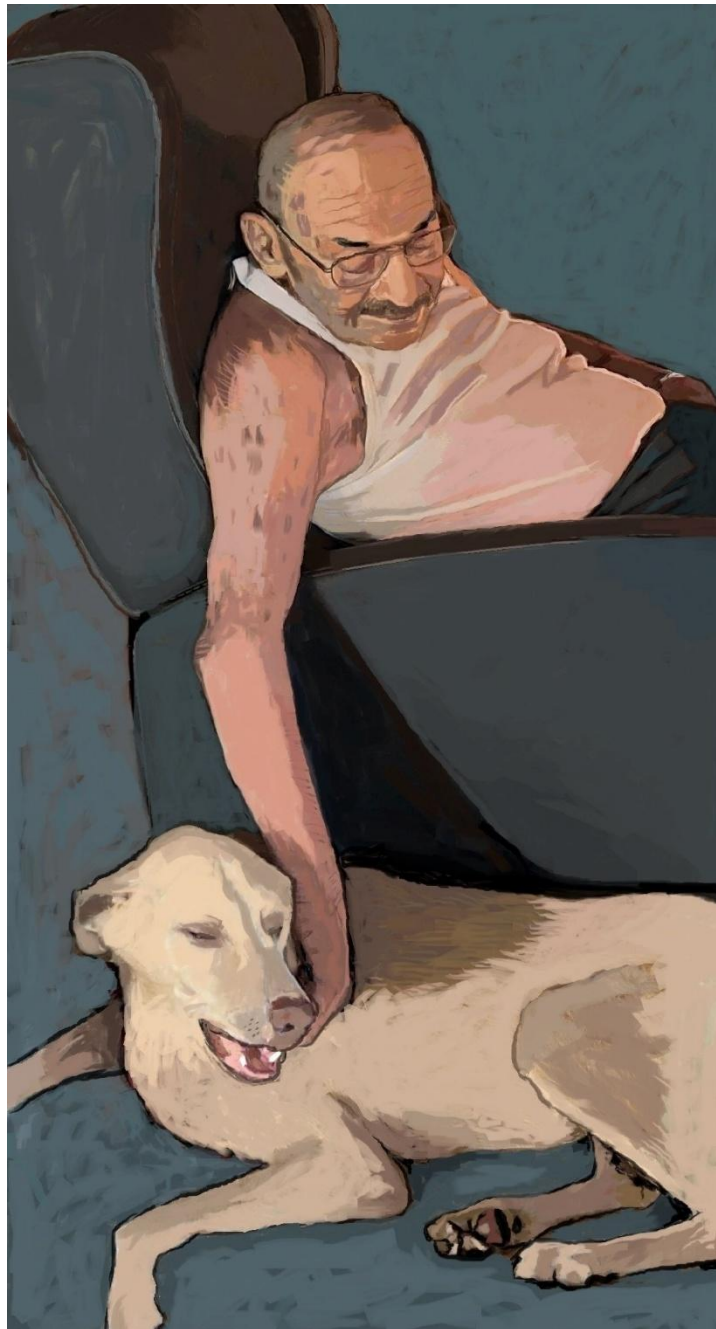
8. וכך נמצא שירו של ר' שמואל הנגיד כשהוא תלוי מתעמעם והולך על כותל המזרח של שפה גוועת למות, עד שקמה לתחייה פתאום כעוף החול שבקע מתוך האפר ביפעה גדולה ומסנוורת. ועד שהמשורר נתן יונתן, שחב חוב גדול למשורר שמואל הנגיד, משך משירו שורה והשליך אותה על סיפורו של דוד המלך המזדקן וסיפור חייו הסוערים. חיים שהחלו מבחינתו בהריגת ענק פלישתי מסתולל והסתיימו בחיקה החם של אחת אבישג השונמית. כשהוא קשיש מנוול ופתטי שציפורני בדידותו לופתות ביאוש בנעוריה האבודים של נערה אומללה.

... "לך ילד לך, אולי בסוף המערב,
בין ים ויבשה, בין אב לסתיו
יאור שלך יאיר בין חטאיו
חטאי האיש והאישה והנחש
חטאת דוד באוריה, כבשת הרש
ויונתן ויערת הדבש"...?
("נאסף תשרי" נתן יונתן)

השיר נכתב בשנת 1972 כשנה לפני שבנו ליאור נפל בקרב בהיותו מפקד מחלקת טנקים בצפון תעלת סואץ והוא בן 21. ובכל זאת כמו נבואה פנימית שמו של ליאור מהדהד בשיר "...בין אב לסתיו יאור שלך יאיר בין חטאיו"...

9. ומשמת דוד בסוף חורף חייו, תם סיפור אחד ומיד מתחיל סיפור חדש, סיפורו של המלך שלמה "...מת אב ומת אלול, הקיץ שב, סיפור שלך ילדי, מתחיל עכשיו עם כל הדבש והנחש והאישה."

10. בציור שלי אבא של ד"ר סיגל עזריהו (חברת פייסבוק) יחד עם שולה שוללה הכלבה. פלמ"חניק שחצב בעשר אצבעות את המדינה וכעת הוא, ובני דורו שעודם בחיים, חווים את אובדנה.

• לפני 24 שנים

היום לפני 24 שנים, נסעתי לבקר אצל הורי בבית האבות ברעננה. אבא, כמנהגו, ירד לחדר האוכל בשעה 16.00 לשתות קפה עם הפרלמנט שלו. אחד המשתתפים הגיע באיחור קל. הוא הקשיב לעיקר החדשות בשעה 16.00, היא השעה 9.00 בניו-יורק. החבר אמר שלא היה בחדשות שום דבר חדש, וכולנו הסכמנו ש-NO NEWS IS GOOD NEWS. ולא ידענו שברגעים שאמרנו את המשפט הזה, העולם כולו התהפך ממש. התאריך היה 11.9.2001, או כפי שהוא נאמר בשיטה האמריקאית, שמקדימה את מספר החודש למספר היום: 9.11, או במלים: NINE ELEVEN.

אחר כך נסעתי הביתה, ולאורך כל הדרך שמעתי ברדיו את הזוועות שזרמו בזו אחר זו, והעולם שוב לא היה אותו עולם.

22 שנה וחודשיים פחות 4 ימים, אחרי זה, כשנסענו לחגוג את שמחת תורה בקהילת "ואהבת" בזיכרון יעקב, שמענו את הזוועות ששידר הרדיו על המתרחש בעוטף עזה, והחיים שלנו, מאז אותם הרגעים התהפכו ללא הכר.

רודולף ג'וליאני, שהיה ראש עיריית ניו-יורק לפני 24 שנים, כתב בעקבות היום ההוא באמריקה את מסקנותיו מהאירוע, ומהתנהלותו כראש עיר אז ובכלל, בספרו "מנהיגות". הספר נמצא בספרייה של "המפגש", ואני ממליצה מאד לקרוא אותו כדי להבין, בין היתר, איך פועל מנהיג אמיתי בשעת חירום.

• שלום כתה א'

למעלה ממאה אלף ילדים התחילו השנה את כתה א'. הם יסיימו את לימודיהם בכתה י"ב בשנת 2037.

מזה זמן רב, מעסיקה אותי השאלה מה נכון ללמד את הילדים האלה היום, בעוד 5 שנים, ועל מה ייבחנו בבחינות הבגרות בעוד 12 שנה. בינתיים אני אוספת מידע, אבל ברגע זה אומר שני משפטים:

א. בשורה טובה לכל הדיסלקטים למיניהם: כנראה שבקרוב למידת הקריאה תהיה רשות ולא חובה. הטכנולוגיה, כבר היום, מאפשרת לשמוע את הנקרא. חשיבה מהפכנית, לא כן?

ב. על מה בכל זאת לא לוותר במשך 12 שנות הלימוד האלה? על מיומנויות כגון חשיבה ביקורתית, פתרון בעיות, יצירתיות, שיתוף פעולה, תקשורת, גמישות והסתגלות.

ועוד התחלות חדשות

- החוג ליוגה כסאות, חוזר וממשיך בפעילותו בהדרכת שמרית שולץ המדהימה. פרטים אצל תמר וולפין או אצל שימרית עצמה.
- עוד פעילות שתחזור בקרוב, היא פעילות קבוצת הסורגות והסורג. אנחנו נמשיך לסרוג כובעים לתינוקות הנולדים במרכז הרפואי "זיו", נסרוג מתנות, ונסרוג על פי הזמנה, צעצועים ובגדים, שתוכלו לרכוש במחירים סבירים, וההכנסות מיועדות לרכישת צמר להמשך הפעילות. כבר לפני שנה בערך התחלנו גם לחלק את הכובעים והתמונים שאנחנו סורגים, לתינוקות שנולדו בקיבוץ, ולנכדים של חברים בקיבוץ.

עד כאן לשבוע זה.

שיחזרו כבר 48 החטופים, ממנהרות המוות בעזה!!!

שבת שלום

תמר וולפין

מזל טוב

בת נולדה להורים המאושרים

**עידית וינון קרקרו
נכדה למיכל ופול גלוק**

**שפע ברכות
לכל בני המשפחה.**

אנו מאחלים לכם שתגדלו אותה

באושר, נחת והרבה אהבה

פִּינֶת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

יְהִי זְכוֹר בָּרוּךְ

איזק פוטש ז"ל - (20/5/2014 - 7/10/1024)

איזק, חבר הקיבוץ וממייסדיו, הגיע דרך "הבונים" באניה "יגור".
עבר דרך מחנה המעצר בקפריסין, וכשהשתחרר, עבר דרך מנסורה לכפר
הנשיא.

איזק הינו חקלאי בכל רמ"ח אבריו. כך חי ועבד אצלנו בקיבוץ.
איזק בהחלט הינו עוד אבן דרך בתולדות הקהילה שלנו כאן.

<https://khbbm1.wixsite.com/2014-02>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

ארכיון כפר הנשיא

מה, אני יכול להוסיף בעצמי לארכיון האינטרנטי "כפר הנשיא סיפור מקומי"?
 יופי! אוסיף מה שחשוב בעיניי,
שישמר לדורות הבאים.

זה פשוט! מגגלים "כפר הנשיא סיפור מקומי", וזה האתר הראשון שעולה.

הוסיפו תמונה או סיפור לסיפורנו המשותף, בנושאים החשובים לכם.

ענף? יזמות? תרבות וחגים? חינוך? טיולים? בריכת השחייה? תשתיות?
 הרחבה? פינות בקיבוץ? פאב? משק ילדים? אמנות? מכינה? קדמה?

יש גם מקום להוספת "לייק" לתמונה או לוידאו, וכן להוסיף סיפורים, זיכרון, הערות וכד'.

בשאלות ניתן לפנות לרחל גינת, בארכיון

חידה שבועית

והפעם, חידה מס' 3:

מיהם שני בני המשק שהתחילו לשווק משהו יצירתי וטעים?

התמונה המרגשת ממתינה לכם בקישור: [לצפייה לחצו כאן](#)

בין הזוכים תוגרל תורנות הדלייה בכרם.

פתרונות נא לשלוח בוואטסאפ בלבד, ל-0507-202884

בהצלחה, רחל גינת

48 חטופים וחטופה נמצאים כבר ימים בשבי

מני גודארד

בן 73 מבארי, נחטף מבארי

נרצח ב-7/10

עדיין בעזה

מני נרצח ב-7 באוקטובר וגופתו נחטפה לרצועת עזה. על מותו הודיע קיבוצו רק בפברואר 2024. גם אשתו איילת נרצחה במתקפה על ביתם. בתם מור השרוני סיפרה שהוריה היו מארגנים ערבי שירה בבית העם בקיבוץ. מני היה שחקן כדורגל, מלך השערים של הפועל בארי, ואחר כך אימן בקבוצת הנוער.

סגן הדר גולדין

בן 23 מכפר סבא, נחטף מקרב ברפיח במבצע "צוק איתן"

נפל בקרב

עדיין בעזה

הדר גולדין ז"ל, קצין מסיירת גבעתי, נהרג באוגוסט 2014 בקרב ברפיח במהלך הפסקת אש במבצע צוק איתן, וגופתו נחטפה על ידי חמאס. מזה 10.5 שנים הוא מוגדר כחלל צה"ל שמקום קבורתו לא נודע.

"להדר, שהוא חלק מצמד עם אחיו התאום צור, היה חוש הומור מטרור", סיפר אביו שמחה בריאיון ל-ynet. "הוא היה מוכשר מאוד, צייר מחונן, כתב וציילם. הוא הדריך בתנועת נוער וגידל דור שלם. הוא השאיר מורשת עצומה, עד היום תערוכת הציורים שלו מסתובבת בארץ".

המפגש המשפחתי האחרון התקיים במסיבת האירוסין של הדר. "לפני שהוא נכנס לעזה, הוא הספיק לצייר את ההזמנה לחתונה", סיפר אביו. "המפגש שלו ושל היה ביום שלישי, יומיים לפני שנהרג. נפגשנו בשדות של ניר יצחק. הם נראו חזקים, נכונים".

רס"ל רן גואילי

בן 24 ממיתר, נחטף מקיבוץ עלומים

נפל בקרב

עדיין בעזה

רס"ל רן גואילי היה לוחם יס"מ ונהרג בקרב בקיבוץ עלומים. רן יצא להילחם פצוע, עם כתף שבורה, לאחר שעבר תאונת אופנוע והיה אמור להיכנס לניתוח, ולמרות זאת יצא לעוטף. הוא הספיק להציל את חייהם של עשרות ממשחתפי המסיבה ברעים לפני שנהרג וגופתו נחטפה בידי חמאס לעזה.

גואילי הותיר אחריו הורים, איציק וטליק, ושני אחים - עומרי ושירה. הוא לחם כשנתיים ביס"מ נגב של משטרת המחוז הדרומי, ולמרות גילו הצעיר השתבץ בפלגת האופנועים.

שירי מלחמת חרבות ברזל

מעל ל-700 ימים מאז שנחטף על ידי מחבלי החמאס, ולאחר שהתקבל ממנו אות חיים ראשון מאז, דנה ברגר משחררת שיר שכתבה והלחינה מנקודת מבטה של עידית, אימו של אלון אהל. "אני מאמינה בכוח של מילים וצלילים לייצר מציאות", אמרה ברגר, "אני רוצה שהשיר יגיע עד אליו, יחזק אותו ויחזיר אותו הביתה" ב"שיר לאלון", שאמור היה לצאת בעוד כמה שבועות והוקדם בשל אות החיים ממנו, ברגר שרה מנקודת מבטה של אימו של אהל.

שיר לאלון
מילים ולחן: דנה ברגר

אלון	אתה קרוב אלון שלי
געגועי אליך	אני יודעת שאתה
הם פנינים	חוזר אלי היום
הם גרגרים	כמה אפשר עוד לחכות
של חול	כל הדמעות שבעולם
וים כחול שבעיניים	געגועי אליך
האצבעות הארוכות שלך	חלונות בזמן
שמלטפות את הפסנתר בבית	כל הכאב
ימים לילות	האהבה
ובלעדיך	כל התקווה שבעולם
אני לא נושמת	אנחנו כאן
אתה איתי אלון שלי	אנחנו כאן
אני יודעת שאתה	ידיים מושטות אליך
חוזר אליי היום	אל תישבר אהוב שלי
	אתה חוזר אליי היום

אלון
כל השירים אליך
המילים
והצלילים
והתפילות
וסוד מתוק שבשפתיים
התלתלים הזהובים שלך
שצוחקים אל הפסנתר בבית
ימים לילות
ובלעדיך
אני לא נושמת

12.9 הנרי שפרונג

מור לניאדו

13.9 דקל בסו

14.9 ירין מושקוביץ

הדר שפיר

נוח מירב

גילי דוד

15.9 אלי בר און

שחר כץ

רון דוידסקו

גבריאלי סגל

16.9 אביטל שובל

גבריאלי לדרמן

יאיר ברק איילון

סיפור לשבת

מכוונת הפסנתרים

לנה, מכווננת פסנתרים בת 58, גרה לבדה בדירה מבולגנת מעל בית ספר למוזיקה שנסגר.

לאחר שבנה נהרג בתאונת דרכים בגיל 16, היא הפסיקה לנגן בפסנתר לחלוטין. היא המשיכה לכוון כלים של אחרים, בחינם, משום שהאמינה שמוזיקה יכולה "להכיל צער מבלי להישבר".

ערב גשום אחד, היא שמעה כינור מיילל מהדירה שמתחתיה. המוזיקה הייתה מגושמת, לא מדויקת, אך מלאת חיים. היא ירדה למטה והציצה אל הדירה ממנה נשמעה הנגינה. נערה מתבגרת, שערה צבוע בירוק ניאון, 'הרביצה' למיתרי הכינור, דמעות זולגות על לחייה ועל גוף הכינור. כל זעם הנעורים יצא על הכינור.

למחרת, לנה דפקה על דלתה. "המיתרים שלך שטוחים, לא מכוונים", היא מלמלה, כשהיא אוחזת במכשיר כיוון. "רוצה עזרה?"

הנערה ירוקת השיער, אווה שמה, אמרה בלעג, "אני לא ילדה קטנה. אני לא צריכה שיעורים".

"אני לא מלמדת", אמרה לנה. "אני רק ... מתקנת דברים. אם תרצי, תעלי אלי".

שבוע לאחר מכן, אווה הופיעה בפתח ביתה של לנה, אוחזת בכינורה. "זו לא הבעיה שלך, אני יודעת" היא התפרצה. "אבל אני לא יכולה להרשות לעצמי חדש".

לנה כיוונה את הכינור בדממה. כשהיא החזירה אותו, אווה ניגנה תו בודד טהור ומהדהד. "איך עשית את זה?" התפעלה.

"צריך רק להקשיב", אמרה לנה.

אווה חזרה כל שבוע, והשאירה את הכינור שלה ל"כיוונים".

לנה מעולם לא שאלה על החבורות שראתה על זרועותיה או על הצעקות שעולות מדירתה.

יום אחד, לנה החליקה פתק מתחת לדלת של אווה "מוזיקה לא פותרת כאב. אבל היא יכולה להפוך אותו לשקט יותר".

חודשים חלפו.

בערב 'מיקרופון פתוח' מקומי (הופעות חובבים), לנה שמעה את אווה מנגנת, יצירה מקורית, חדה וסוחפת.

בסיום ההופעה אווה ניגשה אל לנה, רועדת. "כתבתי את זה לאחי", היא אמרה. "הוא לקח מנת יתר בשנה שעברה".

לנה הנהנה. "מוזיקה מחזיקה אותם קרובים לב".

השמועה על "גברת הכינור" והמנטורית המסתורית שלה התפשטה. בני נוער החלו להשאיר כלים שבורים על מדרגותיה של לנה: חצוצרה שבורה, יוקלילי חסר מיתרים. היא תיקנה את כולם, משרבטת פתקים קטנים: "כאב הוא תו חמוץ. נגנו אותו עד שיהיה מתוק".

אווה צילמה את לנה מכוונת צ'לו בדירתה האפלולית והעלתה אותו לפייסבוק שלה. הסרטון קיבל כותרת 'ידיים שקטות משחררות הרמוניה מתוך הכאוס', והסרטון הפך ויראלי.

תרומות הציפו את ביתה של לנה בכלי נגינה שאין להם כבר שימוש, בערכות תיקון, בצ'קים עם פתקים כמו "לאישה ששומעת מה שבור".

כיום, מהדירה של לנה נשמעות מנגינות חורקות. ילדים מהשכונה מתאספים כדי לתקן כלים, לנגן או סתם לשבת בשקט עם לנה, לשתות תה עם עוגייה. היא עדיין לא מלמדת שיעורים, ולא מנגנת בעצמה. "אני רק המתקנת", היא אומרת.

כשאווה סיימה את לימודיה בקולג' בשנה שאחרי, עם מלגת מוזיקה, היא השאירה פתק חדש על דלתה של לנה "כיוונת את הכינור שלי, אבל גם את חיי".

תרגום מאנגלית לעברית - חמדה גלעד ©

